Lucie Štošková

ANĐĚLSKÁ ČARODĚJKA

KVADRIGA ~ KNIHA DRUHÁ

Lucie Stošková
Kvadriga: Andělská čarodějka

Copyright © Lucie Stošková, 2025
Cover & Illustration © Martin Stehlík, 2025
Czech edition © Backstage Books, 2025

ISBN 978-80-7665-029-9 (pdf)
ISBN 978-80-7665-028-2 (print)

Lucie Stošková

ANĐĚLSKÁ ČAROĐĚJKA

KVADRIGA ~ KNIHA DRUHÁ

Backstage Books

2025

Děkuji svým dcerám a rodičům za dlouhodobou podporu mé literární činnosti. Můj dík patří především mé mamince Lence Stoškové za stovky hodin nezištné pomoci při dokončování knihy. V neposlední řadě děkuji také svému příteli Jiřímu Kostelníkovi za nápady, které tento příběh obohatily.

„Stvořitel ji za vámi poslal, aby vás definitivně vyrvala z ďábelských pařátů vašeho bývalého pána. Kdo jiný by to dokázal než andělská čarodějka, jakou Cellestia bezesporu je?“

Steve Whisdom
angirský zlatý štítonoš

PROLOG

Už uběhlo osm měsíců od doby, kdy pan docent Claudius Drake, univerzitní vyučující a proděkan Fakulty věcné magie Univerzity Medey kolchidské ve městě Wolftownu, získal poprvé ve své akademické kariéře, a jak se posléze zařekl také naposledy, svou osobní asistentku. A že to vedle ní byla jízda! Šílenější, bláznivější, možná i nebezpečnější než celý jeho dosavadní život včetně neslavné morsvirské éry.

Ano, Claudius Drake se před více než čtrnácti lety jako dvacetiletý mladík spolčil s temnými silami a začal sloužit zlu, které si říkalo Jeho Milost vévoda z Erferuviollsu, pán ohně. Ale dobré principy v jeho nitru nikdy nedovolily temnotě, aby ho zcela pohltila. Claudius nakonec přetrhal duševní svazky s vládcem zla a díky varování, jež před necelými jedenácti lety poslal do posvátného města Angiru, vévodova říše zanikla. Jejímu poraženému tvůrci se však podařilo uniknout. Erferuviollsovo impérium bylo zničeno, plány však nikoliv. Hrozba přetrvala.

A pomyslný vlak, do něhož Claudius nastoupil tím, že do své praxe přijal zmiňovanou asistentku Cellestii Aspenovou, se řítil rychleji než japonský šinkanzen. Od lednových a únorových vzájemných slovních soubojů, přes březnové proklínání smrtící kletbou, dubnovou záchranu vodního koně ceffyl dŵra a míchání lektvaru nezvladatelné vášně, květnovou rvačku se studentem Mariem Krodowskim, červnové krevní sérum, jímž Claudius zachránil po útoku voodoo kouzly Cellestii život. Dále přes červencový masakr na dostižišti, následnou společnou noc v hotelovém pokoji a hru dáma u něj doma, alkoholový úlet s univerzitním kolegou a kamarádem v jednom magistrem Tadiem Harswerem, až po jeden vášnivý srpnový polibek. Ten konečně otevřel Claudiovi oči.

Nečekaná dokonalost vzájemného objetí, k němž došlo po ukončení zkoušení jisté punčoškové podvodnice, Drakeovi jasně vysvětlila, že asketický způsob života, který si

po sebevraždě jeho mladičké manželky Iony dobrovolně zvolil, pro něj zřejmě nebude to pravé ořechové.

Nikdy by nevěřil, že k něčemu takovému může dojít. Nikdy, ani v těch nejšílenějších představách by ho nenapadlo, že by se ještě do někoho dokázal zamilovat. Jenže Cellestia nebyla jen tak někdo!

Třicetiletá pyšná, zpupná, nezkrotitelná kráska, zlatě zářících vlasů a zelených očí, v nichž se sem tam přehnala africká savana, se společně se svou mladší sestrou Cairou, bodyguardem Stevem a dvojčaty Patrikem a Paulem v lednu 2014 rozhodla opustit bílé věže posvátného města Angiru a nalézt dočasné útočiště ve wolftownské univerzitní pevnosti pod ochrannými křídly pana prorektora sira Viktora Suetonia Merita.

Proč útočiště? Protože sama nadána obrovskou kouzelnou mocí byla pro nepřítomného, přesto velmi nebezpečného vévodu velmi žádaným objektem. Ona, co bránila v návratu zla. Ona, která, sama zasažena temnou černou magií, sváděla krutý boj s dobrem a zlem ve své duši. Ona, jež měla ve své moci zničit vše dobré na této zemi. Ona, která však mohla tento svět i zachránit. Ne, to poslední není tak úplně pravda. SAMA NE!

Díky vpádu zářící angirské komety do jeho života se pro pana docenta Drakea mnohé změnilo. MNOHÉ! Například jeho krajně odmítavý postoj k hudbě a zpěvu jako nástroji pro vyjádření emocí. K této zdánlivé kratochvíli měl nyní hodně příležitostí, neboť nějakou nevyzpytatelnou náhodou nebo snad řízením osudu se zkušebna štítonošů nacházela přímo za zdí Drakeovy soukromé kolejní komnaty. A jak jinak než pouhou náhodou byla jeho komnata s onou zkušebnou propojena tajnou chodbou, již pan docent kupodivu velmi často využíval. Za zdí sice krásné písně slyšel docela dobře, ale škvírou mezi závěsy měl na objekt svých marných tužeb také nerušený výhled.

Své sledování si dokonale užíval. V pracovně nebo v učebnách si něco podobného dovolit nemohl, protože by byl okamžitě odhalen, nicméně tady se dívat směl.

Podvědomě to vnímal už dlouho, ovšem díky polibku před několika dny nabyl jistoty. Zakoukal se do ní. Tolik se snažil s tím bojovat. Mnohokrát upadal do nelítostných výčitek svědomí, co na něj doslova řvalo, že on na lásku NEMÁ PRÁVO! Byl to on, kdo zahubil svou černovlasou princeznu, on, jenž svou vlastní hloupostí navždy zničil záři modrých safírů Ioniných očí. On, který byl příčinou její sebevraždy!

Jistě, hlava mu naprosto racionálně sdělovala, co by měl cítit a jak by se měl chovat. Jenže srdce! To zrádné nevyzpytatelné srdce ji vůbec neposlouchalo a dělalo si, co samo chtělo. Jeho urputná snaha ubránit se drtivému vlivu hluboké africké savany Cellestiiných nedostižných očí byla navíc vehementně podrývána mírně erotickými sny, které ho od společné noci v hotelu Čapí věže v Prstočárově navštěvovaly téměř každou noc. Koho jiného by se týkaly než právě jí?

A tak zde, skryt těžkým tmavě zeleným brokátovým závěsem na dřevěném ochoze nad zkušebnou, stál minimálně dvakrát do týdne a nechával se vtahovat do podmanivosti vlastní fantazie.

Ano. Claudius ji miloval! A ke své hrůze si uvědomoval, že takto zběsilé emoce prožívá naprosto poprvé. Dosud byl přesvědčen, že ví, co je opravdová láska. Jenže nyní si tím už tak jistý nebyl.

Ovšem proti naplnění jeho tajných tužeb stály tři velmi podstatné skutečnosti. Za prvé to byl již zmiňovaný stín věčné viny za Ioninu smrt, dále jeho absolutně nedostatečné sebevědomí v milostných záležitostech, které ho neustále sráželo větami jako: *Kde jsi ty a kde je ona? Nikdy bys pro ni nemohl být dost dobrý! Nesaháš jí ani po paty! Co by na tobě asi tak viděla?*

Posledním a možná nejpodstatnějším problémem bylo, že zde byl také někdo třetí. Nejmocnější z černokněžníků, děkan Fakulty černé magie, profesor Nestor Rivers. Muž, s nímž trávila krásná štítonoška mnoho a mnoho chvil o samotě v jeho ostrozubské pevnosti. Ten, koho, jak byl Claudius přesvědčen, milovala.

Jak bojovat s magickou dokonalostí černočerných uhrančivých očí, jak trumfnout ono vražedné charisma muže, který ladným pohybem své oslnivé ebenové hůlky s velkým obsidiánem uvnitř dokázal ovládat i nejtemnější sféry lidského bytí? Jak pokořit magickou havraní auru, doprovázející ho všude tam, kde se objevil? Ne, něco podobného nebylo možné. S Riversem se soupeřit prostě nedalo. Byl příliš mocný, velkolepý, oslnivý, uhrančivý plus ještě asi tisíc dalších nej přívlastků.

A tak si Claudius, zaslepený falešným vědomím vlastní nedokonalosti a bezvýznamnosti, vůbec neuvědomoval, že právě s ním tráví jeho slečna asistentka v hodinách a v pracovně daleko víc času než s charismatickým černokněžníkem, že k němu vysílá nejkrásnější úsměvy, že k jeho uším doléhají niterné písňové texty, plné osobních zpovědí.

Ne, toto Claudius Drake prozatím neviděl.

PROZATÍM!

Kapitola první

DEN „D“ A JEHO PACHUŤ

V neděli 31. srpna 2014, čtyři dny po svých „úspěšně“ neúspěšných státnicích, informovala Cellestia ve zkušebně všechny zbylé štítonoše, že si přeje strávit dnešní odpoledne o samotě. Jejím cílem se stal Magický hvozd, chaotický prales pokrývající údolí mezi wolftownským masivem a vrcholem zvaným Ostrozub.

Zde v samotě pralesní hlubiny, obývané velkým množstvím především mytických zvířat, ptáků, plazů, hmyzu, ale i kouzelných stvoření veskrze lidských, nacházela dostatek prostoru k přemýšlení. Dnes byla odhodlána znovu nahlédnout do Drakeovy minulosti. K tomuto rozhodnutí ji podnítil šílený nitrozpytový souboj mezi ním a profesorem Riversem z minulého pátku, v němž pan docent exceloval, ovšem mocný černokněžník zoufale pohořel.

Byl nejvyšší čas seznámit se s další částí Claudiova mládí. Už poslední výlet do Drakeovy minulosti, konající se v květnu letošního roku, jí dal pořádně zabrat. Její vlastní životní osudy byly totiž s osobou pana docenta spojeny daleko více, než by se mohlo na první pohled zdát. Každému, kdo čte tyto řádky, je asi dávno jasné, že návštěva ve Wolftownu a následné zvolení si Claudia Drakea za vedoucího studia nebyly pouhými náhodami. Dospělá Cellestia se totiž zcela vědomě nabourala do života člověku, jehož jako sedmnáctiletého mladíka ve svých třinácti letech zachránila. Odnesly to tehdy nádherné vitráže gotických oken v sále menzy a rovněž její studium na středoškolském lyceu ve wolftownském podhradí. S ním byl po této události konec. Obojí v ní zanechalo drásavé vzpomínky, a tak vlastně není divu, že s pokračováním svého pátrání otálela skutečně dlouho. Nyní bylo však zřejmé, že věci jsou mnohem dál, než předpokládala, a ona se musí poprat s nepříjemnou skutečností.

Jenže když procházela pod spletenými větvemi staletých velikánů, čím dál víc ji svíral pocit, že si asi nevybrala zrovna nejvhodnější den. Nebyla si vůbec jista, zda bude mít na

předpokládané dramatické události Claudiova života dostatek sil, protože jí od rána nebylo moc dobře. Cítila nějakou prapodivnou tíhu. Sice k ní nenacházela žádný racionální důvod, ale přesto zde byla. A čím bylo slunce výš, tím jí bylo hůř. Zvláštní vnitřní chlad rozechvíval bělostné údy a do srdce se čím dál víc vkrádal pocit, že se má brzy stát něco nedobrého.

Usadila se do záplavy modrých pomněnek u propasti. Vznášelo se nad ní pět vzrostlých velikánů, které svými mohutnými větvemi zakrývaly výhled na druhou stranu hlubiny. Korunami kouzelných stromů protékal jiskřící vodopád, jejich kořeny visely volně do prostoru, čímž je jasné, že ke svému růstu nepotřebovaly ani pevnou zemi.

Už tady byla, dokonce několikrát. Poprvé v červnu po dramatické hádce s Cairou, kdy jí mladší štítonoška vyčetla snad i nos mezi očima. Nutno ovšem podotknout, že její sestra byla tehdy naprosto v právu, neboť chování a jednání naší milé Cellestie nebylo v oné době zrovna ukázkové. Bytostně přesvědčena o své vlastní neomylnosti, nakažena domýšlivou zpupností, zaštiťující se alibistickým heslem: *Účel světí prostředky*, zoufale postrádající alespoň špetku cnosti zvané pokora, se stala příčinou mnohých lidských tragédií.

Vzpomeňme například na chudáka Steva, jejího proklamovaného přítele a hlavního bodyguarda v jednom, kterému svým lektvarovým experimentem málem zničila do té doby naprosto pevný vztah s dlouholetým partnerem Lukasem. Nebýt prořízlé pusy pana docenta Drakea, jenž zcela náhodou odhalil skutečnou podstatu věci, možná by se totálnímu debaklu svých konspirací tehdy vyhnula. Na druhou stranu, vše se naplánovat nedá a zákeřné intriky nevycházejí vždy tak, jak si někteří z nás představují. Dokonce i její vlastní sestra jí pod vlivem nově nabyté „wolftownské“ svobody už nadále odmítala dělat pokornou služku a tvrdě se proti ní postavila.

Největší rozčarování však na nejzářivější angirský diamant, jak Cellestii v Angiru označovali, čekalo v podobě zcela nedobytné osoby pana docenta Drakea. My, kdo máme možnost nahlížet do jeho myšlenkových pochodů, víme, že Claudiovo srdce vlivem planoucího žáru okolo Cellestie už dávno roztálo. Ovšem svou vnější betonovou slupku si ještě zvládal jakž takž zachovávat. Tento zdánlivě nepřekonatelný chlad a očividná neschopnost uhranout ho svými mocnými africkými kouzly, dokonalou vizáží či podle ní brilantním intelektem daly Cellestii poprvé v životě ochutnat hořkou pilulku vlastního selhání.

Co pro ni vlastně znamenal? Kořist, která čím více uniká, tím je pro lovce atraktivnější? Byl skutečně jen nepodstatným pěšákem, anebo, jak se sama kdysi vyjádřila, králem na šachovnici života? Odpověď dlouho neznala ani ona sama. Něco jí ale bylo jasné hned od začátku. Claudius se jednou stane hybným elementem, určujícím chod celého magického světa. Netušila však, zdali na straně dobra, či na té opačné.

Seděla nehybně a hlubokými nádechy do sebe vtahovala vůni parného letního odpoledne. Slunce bylo ještě vysoko a v jeho záři působila okolní modrá obloha jako řídká mléčná kaše. Sekundy a minuty ubíhaly a do její mysli se vkrádal čím dál silnější pocit, že dnešní krásný den bude mít k dokonalosti velmi daleko. Vzduch se tetelil pod náporem horka, tráva ani stromy se nepohnuly, protože vítr si nyní zřejmě vzal dovolenou.

Vlastně to bylo zvláštní. Cestou sem nepotkala žádná bájná zvířata. Skoro se zdálo, že všichni tvorové prchli do svých úkrytu v předtuše blízkého nebezpečí. Co je ale tolik vyděsilo? A co nyní rozechvívalo srdce statečné štítonošky? U nohou jí náhle přistál překrásný čínský mytický pták Feng-chuang. Rozložil okolo sebe své zlaté perutě a pak spočinul ve stínu Cellestiina těla. Pomalu k ní otočil hlavu a ona v jeho očích rozpoznala stejný děs, jaký nyní svíral i její nitro.

Hleděla do kmene nejmohutnějšího ze vznášejících se stromů, očima obtahovala jeho zvrásněnou kůru a doslova se vpíjela do její struktury. Její zrak se začal pomalu rozostřovat, dřevěné výčnělky se rozplývaly a slévaly v jednolitou hmotu. Vše kolem pomalu mizelo, zbyla jen hnědá barva kmene, ovšem i ta se posléze vytrácela. Svým vnitřním zrakem se propadala do hlubin nečekané vize. Brzy zaznamenala nějaké obrysy. Zpočátku nevěděla, nač hledí, později se jí ale zdálo, že by to snad mohly být oči.

Ano, jsou to oči. Velké zelené jako smaragdy. Znám je. Jenže odkud? A proč se dívají tak zle? Jako by chtěly vraždit! Co se to s nimi děje? Co v nich probleskuje? To jsou...? Plameny!

PRÁSK!

Zlověstné oči byly pryč, někdo prudce švihl snad mačetou nebo mečem? Okolo se rozstříkla krev. Vše rázem zrudlo! V uších jí zazněl zoufalý křik a bolestné sténání. Pohled do nějakého kráteru! Zemětřesení! Výbuch a ohnivá láva. Mučivá spalující smrt!

A pak ho uviděla. Krásný jako antický bůh, s červenočernými dlouhými vlasy podobnými hřívě divokého mustanga. Krutý, zlý, chladný, odlidštěný ve své zkázonosné dokonalosti.

Byl to on! Vévoda z Erferuviollsu, pán ohně! Měla pocit, jako by stál vedle ní. Vztahoval k ní dlaň, a přestože nemluvil, uvnitř vnímala jeho výzvu, ať se k němu připojí.

NIKDY! vyrazila ze sebe, aniž přitom vydala z hrdla jedinou hlásku.

Náhle byla vize pryč a ona opět seděla v záři horkého odpoledního slunce několik metrů od okraje propasti. Ale něco bylo špatně. Ne něco, VŠECHNO! Ovzduší prosytila smrtonosná magie, vše okolo ztmavlo. Zčernalé pomněnky ležely skrouceny na spálené trávě, kam jen oko dohlédlo. Blízké balvany měly prapodivný nepřirozený tvar. Skoro se zdálo, že je roztavil obrovský žár. A vznášející se stromy? Pryč byl jiskřivý vodní proud, spojující všech pět velikánů. Stromy hořely vysokým plamenem, z něhož však nestoupal žádný dým. Jeden po druhém se řítily do hlubiny pod sebou.

Cellestia zděšeně vyskočila a vzhlédla k nebeské modři. Lapala po dechu, tíha uvnitř jejího nitra ji drtila obrovskou silou. Nemohla se nadechnout, její tělo se začalo samovolně otáčet kolem dokola. Měla pocit, že umírá. Něco rvalo její vnitřní orgány napadrť. Bolest tak šílená, že si ji do tohoto okamžiku nedokázala ani představit.

Ohlušující rána a prudké světlo její rotaci zastavily. Oslnivý blesk sjel z nyní pokořených nebes a zavrtal se do šípkového keře malý kousek od ní. Vzplanul děsivým krvavým plamenem. I přes nezvladatelné točení hlavy k němu doklopýtala. Jen malý kousek od hořícího keře spatřila jakýsi černý předmět. V první chvíli myslela, že jde snad nějakou

hadici či co. Nebyla vlastně daleko od pravdy. Když se podívala lépe, poznala, že jde o tělo bájného hada Apofise. Mrtvé! Zuhelnatělé! To zjištění ji srazilo na kolena.

Prudce rozpažila a z posledních sil vykřikla: „NEEEEEEEEE! Nesmíš tohle dopustit! Nedovol to! Bojuj s ním! Zabraň mu … !“

Nedopověděla. Zoufalá žádost k nebesům z ní vysála poslední zbytky energie. Zhroutila se k zemi. Z nosu jí vystříkla krev. Pak se začala propadat někam hloub a hloub. Neviděla nic. Vše se halilo do neproniknutelné temnoty.

Mohutné údery ptačích křídel rozrazily okolní vzduch, ztěžklý horkem. Něčí ruce se obtočily okolo jejího těla a pak už cítila jen absolutní bezvládnost. Svět pro ni pohasl.

◆ ◆ ◆

Na kořenu nosu ji zastudilo něco mokrého.

„TO NESMÍŠ DOPUSTIT!“ vyrazila ze sebe znovu a vzepjala se.

„Psst. Nic se neděje,“ šeptaly mužské rty blízko jejího ucha.

Začala si uvědomovat, že ji něco tlačí do zátylku. Rychle rozlepila víčka a její ještě zamlžený zrak se střetl s nebeským blankytem Stevových očí. Zmateně sebou trhla a rozhlédla se kolem. Svou komnatu poznala okamžitě. Ležela mu v náruči na své posteli, nalevo od ní seděla Caira a držela ji za ruku. Paul na ni koukal z opačné strany lůžka, Patrik stál se založenýma rukama v nohách postele. Celé štítonošské srocení se tvářilo, jako by mu uletěly včely.

Pokusila se zvednout, ale hlava se jí stále nepříjemně motala.

„Lež, pořád to krvácí,“ nabádal ji Steve a nutil ji, aby se nehýbala.

„Cože?“ vyjekla nechápavě.

„Teče ti krev z nosu. Musíš mít zakloněnou hlavu,“ promlouvala k ní naléhavě Caira a stiskla její dlaň.

Cellestia zavřela oči a snažila se dát dohromady, jaké události ji přivedly do tohoto stavu. Čím déle vzpomínala, tím si byla jistější, že hrozba, jíž se tak dlouho obávala, se dnes stala děsivou skutečností.

JE ZPĚT! Stvořiteli! Cos měl na práci tak důležitého, že jsi neuhlídal zplozence pekla?

„Je ti líp?“ zeptala se ustaraně sestra, když se Cellestia se Stevovou pomocí konečně posadila.

„Jo, už jsem v pohodě,“ vydechla jaksi přiškrceně.

Stále se jí trochu točila hlava. Zamrkala, aby nepříjemný pohyb okolo sebe zaplašila. Moc to nepomohlo.

„Co se stalo?“ vysoukala ze sebe.

„Nevíme. Přinesl tě Rivers přímo sem do komnaty. Byla jsi v bezvědomí a krvácela z nosu.“

„Rivers? A kde je teď?“

„Hned letěl pryč! Řekl jen, že tě našel v Magickém hvozdu a že tě asi vyděsila ta bouřka."

„Bouřka?" nechápala starší štítonoška.

„Ano. Je to docela divné, vůbec neprší, žádné mraky. Jenom se blýská," informoval ji Steve.

Cellestia se neohrabaně zvedla a podpírána Stevem i Cairou doklopýtala k oknu. Skutečně. Nebe křižovaly každou chvíli ostré světelné záblesky. Měla pocit, jako by k ní tito poslové pekla promlouvali.

Připrav se. Přicházím.

Věděla, kdo k ní skrze elektromagnetické výboje právě hovoří. Zachvěla se. Mír, který Claudius před více než deseti lety nevědomky nastolil, právě skončil.

◆ ◆ ◆

Když Claudius během uplynulého víkendu studoval rozvrh na následující semestr, s odporem konstatoval, že opět vypadá jako dobře rozehraná šachová partie. Nebylo tudíž absolutně nutné hlásit se o oba dozory na studentské koleji v jiných dnech než během minulého semestru.

Přestože se Cellestií od úterního vyhazovu od státnic a pátečních několika dosti nevraživých vět v Riversově přítomnosti nehovořil, předpokládal, že zaběhnutý kolorit pondělních, středečních a pátečních návštěv jeho staronové slečny asistentky zůstane vlivem jeho volných odpoledních hodin nezměněn.

Vzhledem k novému semestru se proměnila i skladba předmětů pro studenty druhého ročníku. Drake jim nyní přednášel předmět s děsivým názvem Fyzická stigmata veškerenstva amuletů minulosti i dneška. Stejně jako minulý semestr k ochranným amuletům patřil i ke stigmatům dvouhodinový seminář. Kruh, jehož vedoucím byl Questus Sullivan, syn vznešeného vikomta Pomeia Sullivana a bratr obdobně vznešeného, ovšem maximálně morálně zkaženého Lucretia Sullivana, měl i nadále potěšení setkávat se s panem docentem na magických nerostech, jelikož tento předmět byl dvousemestrální. Studenti třetího ročníku Fakulty věcné magie, tzv. resky, ho potkávali na přednášce a semináři z měnících a útočných amuletů. Pan docent se také musel nově seznámit i s těmi nejmladšími. Jeho úkolem totiž bylo zasvětit je do tajů úvodu do kouzelné mineralogie.

Claudius už na konci minulého semestru žádal vedení univerzity, aby ho vzhledem k jeho proděkanským povinnostem některého z předmětů zbavilo. Nenápadně se pokoušel navrhnout vyučování jedů a protijedů dole na spřáteleném lyceu, což mu ale jaksi nevyšlo. Ředitel lycea Tabaski proti ukončení jeho pracovního poměru urputně protestoval s tím, že učitel tohoto předmětu byl vždy „sdílený". Argumentoval, že na univerzitě je k dispozici skvěle vybavená laboratoř s všemožným arsenálem jedů, které se v jeho škole podle vyhlášky Ministerstva duševní a tělesné harmonie zkrátka skladovat nesmí.

Nakonec Claudius přece jen dosáhl alespoň částečně svého. Rektor se po poradě se sirem Meritem uvolil ukončit jeho působení na Fakultě živelné magie. Meritus propouštěl Drakea z řad „svých oveček“ jen velmi nerad, ale když na něj zatlačila i Cellestia, povolil. Namísto toho byl ovšem náš pan docent „poctěn“ povinností vést přednášky u čtvrtého ročníku resky, katedry magických amuletů. Předmět nesl honosný název Amulety pro pokročilé II. Když se o tom dozvěděl, málem ho kleplo. Chválabohu, že seminář k této přednášce byl plně v kompetenci doktora Nicolliera.

◆ ◆ ◆

V pondělí 1. září začal nový semestr, ale přednášky ani semináře se nekonaly. Tento den sloužil především k tradičnímu květnatému proslovu rektora Bella Curria Triblllianiho k veškerému osazenstvu univerzity, vtěsnanému pro tento účel do obrovského univerzitního stadionu.

Claudius coby proděkan Fakulty věcné magie se uvítací nezáživné taškařice zúčastnit samozřejmě musel. Stejně jako ostatní proděkani i on stál asi dva kroky za děkanem resky profesorem Antoniem Goldbergem a držel na polštáři, potaženém fialovo-zlatým sametem, insignie své fakulty. Jednalo se o slavnostně upravenou kouzelnou hůlku, meč a amulet, typické odznaky místa, kde se vyučovala především magie spojená s fyzickými neživými předměty.

Velmi ho však překvapilo, že místo slavnostně vyparáděného děkana Fakulty černé magie profesora Riverse zde postávala pouze černomagická proděkanka docentka Suplicia Yangová. Insignie za ní držel sekretář černozlaté fakulty.

Claudius tajně doufal, že přestože se dnes ještě nevyučuje, mohla by se Cellestia v jeho pracovně odpoledne přece jen objevit. Hodlal ji k tomu vyzvat právě během slavnostního zahájení na stadionu.

Jenže ouha! Slečna nejzářivější se na slavnostní zahájení jaksi nedostavila. Nahradila ji její mladší sestra s dalším členem Cellestiina angirského doprovodu Paulem Listerem, u nichž však pan docent absolutně nechápal, proč jsou vlastně tady. Pro ně nový semestr nezačínal, neboť stejně jako Paulovo dvojče Patrik a Cellestiin bodyguard Steve Whisdom měli státnice hotovy. Pouze jeho slečna asistentka v nich díky jeho zarputilé iniciativě neuspěla, ona jediná by tedy dnes přijít rozhodně měla.

Brzy pochopil, že oba Angirové jsou zde v roli kulturní vložky. Byli totiž pověřeni uzavřít slavnostní ceremoniál odzpíváním hymny magického světa.

Ze světa krásných pochází.
Do srdcí lidí přichází.
Na křídlech zlatých provází.
Skrz bolest, strach a nesnázi

temnota v prach se promění.
Kontinent černý zachrání,
nitro co v kámen změněno,
snadněji láskou raněno,
ve hvězdách citem spojeno.

Jen věta jedna jediná,
jak vina dávno nevinná,
ze strastí dávných beznaděj,
zrozen byl velký čaroděj.

Při čtvrtém verši druhé sloky se Claudius nevědomky zamračil, protože jej Caira nečekaně probodla dosti podivným pohledem. A navíc ta slova!

Tohle přece řekla Cellestia v červnu ve zkušebně, když se sestrou řešily nějaké proroctví. Ale co to znamená? Do háje, nemůžu se jí na to ani zeptat, protože bych prozradil, že ji chodím poslouchat na ochoz. Už tenkrát to bylo jen tak tak.

Ve svých vzpomínkách Claudius zabloudil k události na samotném konci minulého semestru. Vlivem jeho neopatrnosti tehdy málem došlo k odhalení jeho tajné závěsové posluchárny.

Hymna linoucí se z hrdla Cellestiiny sestry však pokračovala:

Co ve snách bylo zjeveno,
to srdce, jež je zlomeno.
Tělo, co bylo zjizveno,
v naději nové zhojeno.
A zlo jest navždy zničeno.

Dvě sloky zřejmě stačily, a tak po ukončení zpěvu byli nudící se studenti milostivě propuštěni, aby se seznámili s rozvrhy, dopřihlašovali se na přednášky a semináře, pokud to pozapomněli udělat na konci minulého semestru a pokud v nich bylo ještě místo. Dále měli za úkol nakoupit si v městečku chybějící skripta, odborné publikace a vůbec vše, co potřebovali. Někteří z nich se rovněž znovu zabydlovali ve svých komnatách, řešili s technickým personálem prostěradla, z rozsáhlého jídelníčku, který připravili trpaslíci - kuchaři během prázdnin, si zvolili jídla na celý půlrok dopředu atd.

Claudius se po ukončení slavnostního ceremoniálu chystal vrátit insignie do boční místnůstky ve spodní části sálu menzy, když vtom se k němu přitočil Paul.

„Pane docente," oslovil ho. „Dobrý den. Chtěl bych dnes omluvit Cellestii z odpolední návštěvy u vás v pracovně. Není jí dobře."

„Hm, jak jinak," ušklíbl se Drake.

„Víte, včera byla během té podivné bouřky venku v Magickém hvozdu a jeden z blesků se zavrtal jen malý kousek od ní."

„A nestalo se jí nic?" vyhrkl Claudius snad až příliš horlivě.

„Ne, jen ji to vyděsilo. Profesor Rivers ji našel v bezvědomí a donesl ji do komnaty. Ještě dlouho poté jí tekla krev z nosu."

„Krev z nosu?" podivil se pan docent, „a byl se na ni někdo podívat?"

„Nic to nebylo. Ale i tak jsme ji přesvědčili, aby dnes ještě ležela. Zítra se na vaši ranní přednášku určitě dostaví," ujišťoval ho štítonoš.

„Dobře. Tak ji ode mě …," Drake se odmlčel, jako by hledal to správné slovo. Teprve po chvíli ho ze sebe pomalu vysoukal: „… pozdravujte."

Ty blesky byly včera vážně divné. Žádný déšť ani vítr, jen modré nebe a blesky. A ona zase ve středu dění! Rivers že ji našel? Blbost! Určitě tam byli spolu. Kde je asi pan „černoprdelník" teď? Že by byl u ní v komnatě? Ten štítonoš přece tvrdil, že je v pořádku. Rivers by si jen tak pro nic za nic nenechal ujít něco tak obřadného, jako je zahájení semestru.

◆ ◆ ◆

V úterý 2. září se Cellestia do výuky skutečně dostavila a vše se zdálo být při starém. Ovšem s jediným rozdílem. Odpolední seminář z magických nerostů II. se nekonal, protože pan docent byl narychlo povolán k děkanovi Goldbergovi, jehož poctili neočekávanou návštěvou mistři architekti s návrhem nové hradní přístavby pro plánovanou výrobnu kouzelnických pomůcek.

Během minulého semestru svedl Drake s děkanem „tuhou bitvu" o to, zdali budou na univerzitu dodávány už hotové polotovary, či jestli bude veškerý proces výroby prováděn zde v areálu hradu, kde by na něj mohl Claudius dohlížet. Nutno říct, že pan proděkan díky své zarputilosti a rovněž vzhledem k neodolatelným vyjednávacím schopnostem své slečny asistentky nakonec vyhrál. Bylo to sice jen tak tak, ale nakonec si pan Claudius „Umanutý" prosadil svou.

Nyní po večeři seděl ve své kolejní komnatě a nečinně bloumal očima od jedné stěny k druhé. Nějak se mu nechtělo začít se znovu vrtat v absolutně nezajímavém úvodu k jeho vědeckému veledílu, jež se mu ne a nedařilo vydat. Cellestia ho totiž před nějakou dobou taktně upozornila, že tam má jisté stylistické nedokonalosti. Uvolil se tedy, že odpluje do svého bytu číslo 24 na Ozvěnovém náměstí dole v podhradí a dá odpočinout své šedé kůře mozkové u něčeho méně intelektuálně náročného, což partie šachu s kolegou a přítelem Tadiem Harswerem bezpochyby byla.

Jenže když už byl skoro na odchodu, zaslechl za zdí hudbu a ženský hlas. Na tom by nebylo nic divného, štítonoši zde prozpěvovali denně, ovšem v úterý a ve čtvrtek bez

Cellestie. Tyto dny trávila jeho slečna asistentka pravidelně v ostrozubské pevnosti, a jak byl Claudius přesvědčen, také v náruči pana profesora Riverse.

Ke svému velkému podivení však zaznamenal, že píseň, linoucí se zpoza děsivé mozaiky aztéckého boha Quetzalcoatla, je vlastně duetem vysokého sopránu a mystického altu. Byla tam! Ne na Ostrozubu, ale za zdí ve zkušebně.

Aha! Rivers včera na zahájení nového semestru chyběl a zřejmě se ještě nevrátil.

Příležitost dělá zloděje a pan docent prostě neodolal. Kouzlem rozevřel mozaiku opeřeného hada, vystoupal po schodišťátku vzhůru a už se opětovně usídlil ve své tajné závěsové posluchárně nahoře na ochoze.

Kdyby věděl, co ho dnes čeká za „zážitek", určitě by se raději než vyslovit rozevírací kouzlo *Aperi* kousl do jazyka. Během Caiřina zpěvu, jemuž Cellestia pouze dokonale přizvukovala, se dveře dole rozletěly dokořán a stanul v nich sám pan černomagický. Tvářil se nadmíru vážně, což způsobilo, že zpěv i hudba okamžitě utichly.

Claudius škvírou mezi závěsy téměř viděl hmatatelné spojení, které se nyní utvořilo mezi nově příchozím a Cellestií.

„Nechte nás prosím o samotě," hlesla tiše, aniž odtrhla oči od mohutné postavy v černém.

Štítonoši poslechli bez jediného slova námitek. Když se za posledním z nich zaklaply dveře, popošel černokněžník směrem k ní. Odložila mikrofon a vyšla mu vstříc. Jeho rty se lehounce dotkly hřbetu její dlaně.

„Jste zpět," hlesla tiše.

„A zajisté tušíte, co vám chci nyní sdělit."

„Slov není potřeba. Oba to přece víme," ujistila ho.

Černokněžník mlčel, pouze se zpytavým pohledem vpíjel do hluboké africké savany.

„Posaďme se," vyzvala ho štítonoška.

Oba zamířili pod ochoz, kde se nacházela rozložitá pohovka. Claudius, zaražený nenadálým vývojem situace, se tichounce sesunul do kleku, aby mu neunikla ani hláska. Zvláštní, jak někdy na člověka přicházejí stavy, kdy se dobrovolně odevzdá trýznivému sebemučení.

„Věci se daly do pohybu. Vaše ústa však zůstala němá," zaslechl Riversův sametový bas.

„A o totéž žádám i já vás," odvětila.

„Přejete si, aby tajemství, o němž víme jen vy a já, zůstalo před světem skryto?" otázal se tichým, přesto velmi dychtivým hlasem.

„Tak jest," přisvědčila.

„Jistě k tomu máte vážné důvody."

„Jsem přesvědčena, že vy je znáte. Nuže, jak mi odpovíte, pane té nejtemnější magie?"

„Souhlasím, nejkrásnější z krásných. Naše tajemství nás bude spojovat navždy."

„Jen tajemství?" otázala se.

„Nikoliv. Daleko, daleko víc."

Pod ochozem se rozhostilo ticho, pod kterým si Claudius dokázal představit pouze jednu jedinou věc. Ústa znehybněná těmi druhými. Zcela neslyšně uložil čelo na prkennou podlahu. S očima zavřenýma a srdcem zasaženým ostrým šípem žárlivosti zde setrval ve zkamenělé pozici notnou chvíli. Nepohnul se, ani když se oba zvedli a zavěšeni do sebe vyšli na chodbu.

◆ ◆ ◆

Děkanova pracovna na negře byla skutečně skvostná. Vysoký klenutý strop byl pokryt měděnými plíšky ve tvaru šupin nějakého prehistorického plaza. V záři olejových lamp, jejichž plamen se zmítal v děsivých nádobách připomínajících nebezpečné mytické tvory, navozoval dojem planoucího nebe. Stěny byly pomalovány nejrůznějšími symboly černé magie, pás pěti gotických oken na západní straně zdobily výjevy z Boschova obrazu Zahrada pozemských rozkoší. Krb zde nebyl umístěn ve zdi, nýbrž přímo uprostřed místnosti. Jednalo se vlastně o jakousi kouzelnou klec, uvnitř které se nacházela věčně plápolající socha nějakého nešťastníka, skrouceného v šílených bolestech. Co ale živilo tento věčný oheň, Cellestia netušila, protože dřevo v Riversově pracovně pohříchu chybělo. Nejpodivnější však bylo, že plameny neprodukovaly naprosto žádný dým. Jenže dnes v kleci nehořelo, jelikož horké počasí pozdního letního dne si říkalo spíše o studenou sprchu.

Štítonoška se pomalu posadila do velice stylizovaného černého křesla s ostrými pozlacenými bodci po stranách opěradla a znaveně si přejela rukou přes čelo.

„Dáte si čaj nebo kávu?" otázal se černokněžník tiše.

„Myslím, že dneska bych potřebovala něco silnějšího," přiznala se.

„Zajisté," pousmál se a svou krásnou ebenovou hůlkou zvedl poklop obrovského tmavého glóbusu s vyobrazeními nebeských souhvězdí. Zjevil se před ní celkem slušný arsenál všemožného alkoholu.

„Vyberte si," vyzval ji.

Postavila se a dovlekla se k baru. Chvíli si prohlížela jednotlivé láhve. Kromě medoviny, whiskey a vermutu však nedokázala identifikovat, co je co.

Bezradně pokrčila rameny. „Nechám to na vás. Raději něco sladšího," vzdychla a opět se svalila do křesla.

Černokněžník se tedy výběru ujal sám. Za okamžik vytáhl ozdobně vyvedenou láhev se štírem naloženým uvnitř a nalil do drobného křišťálového pohárku jantarovou tekutinu. Sám se pak „obdařil" skleničkou něčeho jiného.

Přiťukli si a bez přípitku usrkli. Nápoj se jí rozlil v ústech a lehounce štiplavým, přesto nasládlým nádechem potěšil její chuťové pohárky.

„Vynikající. Co to je?“

„Říká se tomu Scorpionum. Tento nápoj pochází z oblasti severního Sudánu z dob, kdy o proroku Mohamedovi ještě nikdo neslyšel, “ poučil ji.

„Omlouvám se, že jsem se s vámi před odletem nepřišel rozloučit, ale velmi jsem spěchal vyzvědět, jak vážná situace nastala,“ pronesl, když se usazoval do téhož křesla naproti ní.

„A co jste zjistil?“

„Přímé nebezpečí prozatím nehrozí. Vévoda sice překonal hranici a vstoupil do magického světa, jenže dle mých poznatků ještě nemá dost stoupenců, a hlavně síly k tomu, aby se pokusil obnovit domflamskou pevnost a také chrám.“

Během své řeči vyčaroval silně aromatické cigarety a zapálil si. Udělala totéž. Když je oba zahalil dým, nadechla se opět k promluvě: „Tušíte, kde k jeho vstupu do magického světa došlo?“

„Na Kavkaze,“ odpověděl tiše.

„Jakže?“ užasla. „Ale tam přece působí Tristan!“

„Tristan?“ povytáhl černokněžník obočí.

„Tristan Dietrich. Jeden z angirských vojenských velitelů. Je na Kavkaze s celou svou jednotkou.“

„A vy víte, proč tam pan Dietrich se svými vojáky působí?“ otázal se Rivers. Už si vzpomněl na bělovlasého štítonoše, s nímž se seznámil v hostinci U Kyklopovy milenky zhruba před dvěma a půl měsíci.

„Ne. Sice si občas píšeme, ale nikdy mi účel své kavkazské mise neprozradil. Prý to podléhá nejvyššímu utajení.“

Rivers mlčel a jeho oči ji zpytavě probodávaly.

„On …, on tam vévodu hlídal!“ osvítilo Cellestii šokující poznání. Zakryla si dlaněmi obličej a zasténala: „Takže to vypadá, že teď už nemá důvod zůstávat.“

„Mýlíte se. Vévoda je stále ve své internaci přítomen. Pro případné pozorovatele se nic nezměnilo.“

„Nechápu,“ podivila se.

„Pán ohně je divotvorný čaroděj. Ovládá kouzla, která nedokáže nikdo. Jedním z nich je i velmi složité kouzlo *Mutatio corporis*.”

„Celková tělesná proměna? To jako, že na Kavkaze zanechal svého dvojníka?”

„Je to velmi pravděpodobné.”

„Vy jste ho viděl? Byl jste tam?”

„Nikoliv, je to příliš daleko. Tyto informace mi přinesli moji spojenci. Mám jich jak v magickém, tak i v obyčejném světě stále dost a dost.”

„A prozradili vám také, kde je vévoda teď?“

„To bohužel netuším. Předpokládám ale, že se co nevidět spojí s travenillskými zubatci.”

Souhlasně pokývala hlavou: „Jistě. Podle mě se schová právě u nich.”

„Je nezbytně nutné, abyste nyní zůstala ve střežené wolftownské oblasti. Díky tisíciletým kouzlům jste zde v bezpečí. Hlavně se nevracejte do Angiru, protože posvátné město bude první, na něž se vévoda časem zaměří."

„Vidím, že i vy jste pochopil, proč mě pan docent vyrazil od státnic. Když už jsme tak u něho, ani jsem se vás nezeptala, jak se po vašem nitrozpytovém duelu vlastně cítíte? Jste už v pořádku?"

Riversovi v tom okamžiku doslova zkameněl obličej. Prudce se narovnal a odvrátil se od ní.

„Není absolutně žádný důvod, abyste o mě měla jakékoliv starosti," pronesl tvrdým hlasem. Bylo nad slunce jasnější, že ho porážka velmi citelně zasáhla. Stejně jako Cellestia nebyl ani on zvyklý prohrávat. Věděla to, cítila sílu jeho nevole, ale nezačít o tom zkrátka nemohla.

„Nicméně tomu nelze zabránit. Na to jste mi příliš drahý," zašeptala a vrhla na něj omluvný pohled. Otočil se zpět k ní a jeho výraz znatelně změkl.

„Jsem v pořádku," hlesl mnohem mírněji, „doufám, že Blanar panu docentovi příliš neublížil. Je zvyklý chránit mě."

Cellestia pohlédla na pospávajícího havrana na ebenovém bidýlku.

„Myslím, že ne. Alespoň dnes nevypadal, že by utrpěl nějakou vážnější újmu. Několik škrábanců, nic víc."

„Budete pokračovat v odpoledních návštěvách jeho pracovny i v tomto semestru?"

„Zajisté, všechno je při starém. Tedy… Zatím."

„Už jste se podívala na jeho minulost?"

„Vzhledem k oněm neblahým událostem předvčerejšího dne prozatím nebylo kdy. Ale chystám se k tomu v nejbližší možné době."

„Proč jste vlastně na ten úkol kývla? Nejste mu přece ničím povinována," otázal se Rivers.

Cellestia si ho změřila zpytavým pohledem. Zdálo se jí, že se černokněžník o jejího pana vedoucího nějak podezřele zajímá. Ihned však zareagovala: „Právě že jsem! Copak vám velmistr nesvěřil, jakým způsobem je můj život spojen s jeho?"

„Takže je to pravda? Skutečně jste ...?"

„Byla!" přerušila ho rychle, „kdysi. Jen mojí vinou si před lety zničil život!"

„Obviňujete se z něčeho, čemu jste stejně nemohla zabránit," namítl.

„A přesto mám pocit, že mu strašně moc dlužím. Věděl jste například, že mě při prvním napadení Angiru zachránil před Morsviry?"

„Ano, tato epizoda vašeho života je mi známa," zabručel nelibě. „Jeden z Morsvirů vás proklál kletbou *De vita decede*, a když jste klesla k zemi, Drake odhalil, že nejste mrtvá. Přesto tvrdil opak a oni vás díky jeho slovům nechali být."

„Přesně tak! Nebýt jeho... No, vždyť není žádným tajemstvím, co dělali Morsvirové se zajatými ženami a dívkami."

Rivers se při jejích slovech očividně zachvěl, ale i tak začal okamžitě protestovat: „Ve vašem případě by vévoda něco podobného nikdy nepřipustil."

„Vážně si myslíte, že bych se k němu vůbec dostala? A kdyby náhodou přece jen ano, svět by už dávno olizovaly plameny pekelné. Pro vévodu jsem byla v sedmnácti zcela dospělá."

„O tom není pochyb. Jedné věci však nerozumím, Drake přece tenkrát nemohl vědět, kdo jste."

„Jistěže ne. Ovšem opravdové lidství v něm v oné exponované chvíli spolehlivě zafungovalo. Chci mu splatit vše, čím jsem mu povinována."

„Chápu," pokýval Rivers hlavou, „proto tehdy obdržel angirskou nejvyšší milost. Velmistr mi to nechtěl příliš vysvětlovat."

„A co vám vlastně řekl? Myslím, před útokem Morsvirů na posvátné město," zajímala se.

„Že potřebuje, aby byl onen muž zraněn."

„Zvláštní, že si na to vybral právě vás."

„Předpokládám, že proto, aby byla užita černomagická kletba. Velmistr se tak zřejmě chtěl pojistit pro případ, že by se časem objevily nějaké pochybnosti. Mohlo se uvést, že ho zranil některý z jeho morsvirských spolubojovníků. Navíc, já jsem byl vyjma Merita asi jediný, kdo věděl, jak Drake vypadá. Pamatoval jsem si ho z dob jeho studií na univerzitě. Docela často jej bylo vidět ve společnosti Lucretia Sullivana, který tehdy studoval na mé fakultě."

„Vím. Byl to právě Sullivan, kdo ho dotáhl k Morsvirům," zavrčela s odporem.

„Sir Meritus mi vyprávěl, že jste se s ním potkala na dostizích. Měla byste si na toho člověka dávat velký pozor. Vévoda ho jistě lehce zverbuje i podruhé. A nejen jeho!" Rivers se dramaticky odmlčel a Cellestii proletěla hlavou tato úvaha:

Aha! Jestlipak nyní padne i Claudiovo jméno?

Byla bytostně odhodlána bránit svého pana vedoucího za každou cenu, ale nebylo to potřeba, neboť Rivers po kratičké odmlce pokračoval: „Vycítil jsem jistý druh zla velmi blízko vás. Prozatím sice nevím, o koho jde, vévodova smrtící magie je však na univerzitě jasně patrna. Konec konců, musí to být někdo z univerzity, protože jak k útoku na vás, tak ke zmanipulování ocelotů došlo právě zde."

„Souhlasím. Některé podivnosti se mi vyjasnily právě během těch nešťastných dostihů."

„Dejte pokyn a budu okamžitě jednat. Obrátím univerzitu vzhůru nohama a zrádcovu hlavu vám pak položím k nohám," kasal se černokněžník s krvelačným výrazem v obličeji.

„Natolik krutě?" pousmála se.

„Obrazně řečeno, samozřejmě," snažil se urychleně o zmírnění své předchozí promluvy.

„Bez důkazů na nikoho prstem ukázat nechci. Ale máte pravdu, je potřeba mít se na pozoru. Nechci ani domýšlet, čeho bude nyní vévoda schopen, když tahal za nitky už v internaci."

„Pan docent Drake o vašem nešťastném spojení s Erferuviollsem ví?“

A je to tady zase! Osoba mého pana vedoucího vám očividně nedává spát. Pročpak asi?

„Jistěže neví!“ vyhrkla podrážděně. „Jak vás něco podobného napadlo?“

„Omlouvám se, nechtěl jsem vás rozrušit, jenže zdá se, že oba máme společný cíl. Vaši ochranu. Já pravdu znám, on ovšem, jak říkáte, ne. Napadá mě jediné vysvětlení. Zajisté je do vás zamilován,“ nadhodil překvapivé téma.

Štítonoška na něj šokovaně vykulila oči.

Cože? Analýza Claudiových citů? O co tady vlastně jde?

Nahlas však zareagovala ve zcela jiném duchu: „Drake? Do mě? Ani náhodou! Je jediný, kdo mi odolal.“

„Nevěřím! Vás přece nelze nemilovat,“ protestoval Rivers až podezřele zprudka.

„Oba víme, že se v jeho duši vyskytuje nějaká strašlivá rána, jež ho vůči mně a zřejmě i vůči veškerým citům činí zcela imunního.“

„Litujete toho?“

Ale, ale! Podobně osobní otázky mohou směřovat k jedinému cíli. Pane té nejtemnější magie, zdá se, že právě zjišťujete, zdali k němu něco necítím já!

Cellestia si dala z taktických důvodů s odpovědí načas. Po delší odmlce ze sebe začala pomalu soukat: „Neříkám, že mě to do jisté míry neponižuje. Na druhou stranu mi nezbývá než ocenit jeho vnitřní sílu a odhodlanost. Obojí shledávám velmi sympatickým.“

„To zní jako obdiv.“

„Máte pravdu. Obdivuji ho. Síla mé magie, navíc ve spojitosti s africkými kouzly, je pro devadesát devět procent mužů nepřekonatelná. Pan docent je díky svému chladnému postoji vůči mé osobě ojedinělým exemplářem.“

Riversovi se nebezpečně zablýsklo v černých očích. Chvíli mlčel a pak jí položil téměř skandální dotaz: „Předpokládám, že jste se v hotelu v Prstočárově pokoušela jeho netečnost vůči vaší kráse prolomit, že?“

Vážně se mě právě zeptal, jestli jsem Claudia sváděla? Houby zájem, ale prachsprostá žárlivost!

S hraným znechuceným úšklebkem ze sebe vyplodila jedno jediné slovo: „Bezvýsledně!“

„V tom případě je králem všech bláznů,“ konstatoval Rivers s očividným ulehčením.

Štítonoška se zamyšleně zahleděla do prázdného pohárku na stole před ní.

Nikoliv, příteli. Je králem na šachovnici osudu tohoto světa. Králem a já královnou!

Absence Claudiových něžných citů byla pro Cellestii dosti nepříjemným tématem, v němž za žádnou cenu nechtěla pokračovat, proto jej utnula prostým: „Pane profesore, nechme Drakea Drakeem. Jeho osoba není nijak podstatná.“

Rivers si zřejmě také uvědomil, že jeho předchozí dotazy už tak nějak balancovaly na hraně mezi pouhým zájmem a žárlivým vyzvídáním, proto jen souhlasně pokýval hlavou. Pak se zvedl a oběma opět dolil.

Cellestia se mezitím nahlas zamyslela: „Říkáte, že jsem ve Wolftownu v bezpečí. Oba přece víme, že vévodu nic podobného jako tisíciletá kouzla nezastaví."

„Zatím ano. Jak jsem říkal, není ještě dostatečně silný, aby zaútočil. Časem však..."

„A co Angir? Mám o posvátné město strach, je stále zcela nezabezpečeno," zašeptala.

„Zbytečné obavy. Jde mu o vás, takže pokud se tam nevyskytnete, nebude se o Angir zajímat. Alespoň zatím ne. Potrvá, než získá svou ztracenou moc. Magický svět se na to však musí připravit."

„No právě! Světy lidských kouzelníků, bellezů a Angirů nespolupracují. Každý jede jen sám za sebe a Erferuviollsově moci se nakonec jeden bez druhého nedokážou ubránit."

„Pravda. Měla byste ale vědět, že bellezové zas tak úplně nečinní nebyli. Jeho Jasnost Hamikdar III. vyslal k Travenillům v létě poselstvo, jehož cílem bylo přesvědčit Habraka Kukurnabitora, aby se k vévodovi nepřidával."

„Odkud tohle víte?" podivila se.

„Přímo od něj."

„Cože? Byl jste v Ázerbájdžánu?" užasla.

Rivers jen mlčky pokýval hlavou.

„V létě! Během těch dostihů v Myší vesnici! Proto jste byl tak dlouho pryč."

„Bohužel jsem tam nic nezmohl. Kukurnabitor je nyní na rozdíl od doby před jedenácti lety jednoznačně na vévodově straně."

„Tak přece jen si bellezové nehrají na mrtvého brouka. To mě těší. Ovšem přesto nebyli v jednáních s jejich vůdcem úspěšní, že?"

„Ne, nebyli. A důvod je nasnadě. Kukurnabitor byl díky svým nenávistným projevům vůči vládě magického světa téměř rok vězněn a poté, co se vrátil do své domoviny, podniká všemožné kroky, aby si vydupal pro Travenilly alespoň autonomii."

„Ano, o tom jsem slyšela. U vlády magického světa se však se zlou potázal."

„Nejenom. Na jeho hlavu vypsal dnes už téměř bývalý ministr kouzelnické kontroly Reston dokonce vysokou odměnu."

Cellestia se prudce narovnala a nevěřícně vyjekla: „Ten chlap musel zešílet! Copak si neuvědomuje, s kým si zahrává?"

„Co se stalo, stalo se. Reston na nátlak ministerského předsedy po masakru v Myší vesnici podal demisi, to přece víte. Proslýchá se, že na post ministra KK by mohl co nevidět nastoupit Narcissius Orbit. Je to moudrý muž a osobně bych řekl, že se na toto důležité místo nemohl dostat nikdo lepší."

„Vy se s ním znáte?"

„Znám. Sice nijak dobře, ale přece jen. Pokusím se ho přimět k obnovení spolupráce mezi všemi třemi světy."

„Věřím, že s bellezy bude rozumná řeč. Horší to bude v Angiru. Velmistr je vůči oběma zbylým světům velmi zatvrzelý."

„V tom máte bohužel pravdu. Budu pochopitelně jednat i s ním. Ale šance na jeho přesvědčení je minimální. Za celou dobu existence posvátného města neměli Angirové s lidskými kouzelníky a bellezy tak špatné vztahy jako nyní. Ovšem na druhou stranu, velmistrovi bude příští rok na podzim osmdesát let, což znamená, že by měl podle angirských zákonů rezignovat."

„No, to sice ano, ale uvědomte si, že nemá následníka. Jeho syn je mrtev," namítla Cellestia.

„Velmistr je přece i dědem…"

„Ženy na velmistrovský stolec nastupovat nemohou," skočila mu rychle do řeči a odmítavě přitom potřásla zářící hlavinkou.

„Prozatím. Velmistr si je toho samozřejmě vědom, proto už podniká první kroky k tomu, aby byla schválena obdoba Pragmatická sankce ze světa obyčejných lidí. Jak víte, nástupnictví nejstarší dcery císaře Karla VI. bylo jediným způsobem, jak udržet habsburský rod na trůně. A v Británii a dalších zemích je to běžná praxe."

Cellestia se však této absurdní myšlence bránila zuby nehty: „To nemůže myslet vážně! Nástupnictví ženy? Něco podobného u nižšího tribunálu nikdy neprojde."

„Proč myslíte? Uvědomte si, že v celé historii Angiru podobná situace ještě nikdy nenastala. Buď existoval mužský nástupce, nebo byla ukončena dynastie a nastoupila nová."

Cellestia se zamračila a nechala své myšlenky pozvolna plynout východním směrem, někam k okřídlené bráně posvátného města. Po chvíli položila černokněžníkovi otázky, které jí nedávaly spát: „Řekněte mi vy, jenž znáte mnohé, proč byl jeho návrat u vznášejících se stromů tak patrný? A jak je možné, že Apofis přišel o život? Vždyť přežil celé věky!"

„Vévodova magie je schopna zabít cokoliv, co není dílem nejvyššího ďábelského zla. A proč jste ho u Mlžné propasti intenzivně cítila? Říká se, že právě do těchto očarovaných stromů byla nakoncentrována mocná kouzla se schopností varovat zasvěcené před blížícím se nebezpečím. Vás ale zajisté ochromila vize, jejíž původ sama znáte. Nikdo jiný by vévodův návrat do magického světa identifikovat nedokázal."

„Až na vás, že?" pousmála se smutně.

„Ano, jsem nadán stejnou schopností jako vy. Stromy jsou zničeny, ale předpokládám, že právě vám nebude činit potíže obnovit je v jejich původní majestátnosti."

„Včera v noci jsem se o to postarala. Není žádoucí, aby se objevily jakékoliv dohady. Apofise však k životu přivést nedokážu."

„Trápíte se nepodstatnou smrtí zvířete, když je na obzoru zánik mnohých lidských bytostí?"

„Ne, pane profesore. Děsí mě jeho síla. Likvidace mytického tvora je jasným vzkazem, že smrtelné bytosti před ním nemají šanci."

„S tím nelze než souhlasit," povzdechl si Rivers.

Cellestia se pomalu postavila a došla k oknu. Bylo po osmé a slunce právě zapadalo. Jeho ostré paprsky protínaly místnost a tvořily na tmavé podlaze červené pruhy. Pracov-

na v jejich záři téměř zrudla a tento vjem ve statečné štítonošce prolomil stavidla vlastního strachu. Přestože se až doteď skvěle ovládala, vyplula nyní na povrch její ryze lidská podstata. Podstata, již definuje obava o životy jiných.

„Jak? Jak se to mohlo stát? Jak je možné, že ho Stvořitel nezastavil?" vyjekla skoro hystericky. Rivers rychle odložil skleničku, dochvátal k ní a pevně uchopil oběma rukama její třesoucí se dlaň.

„Bylo jen otázkou času, kdy k tomu dojde. Sama přece víte, že nastupujeme cestu nelítostného boje mezi oběma nejmocnějšími veličinami Všehomíra. Teď na to ale nemyslete. Ochráním vás. Nikdy nedopustím, aby se vás zmocnil. NIKDY!"

„Drahý příteli, kdo však ochrání celý magický svět?" zaštkala a vrhla se mu okolo krku.

Pevně ji k sobě přivinul. Držel ji, hladil zlatě zářící vlasy a počínal si přitom tak něžně, že ji rázem pohltila příjemná vlna bezpečí a nesmírného vděku za existenci této mocné náruče. Jenže ono pevné objetí, mužná vysoká postava, dechberoucí charisma v kombinaci s její vlastní momentální zranitelností vyvolaly v Cellestii i poněkud jiné pocity. Štítonoška náhle prudce rozevřela oči a pozvedla k němu hlavu. Jeho tvář byla nyní jasná, krásná a žádoucí. Pohladila ho po líci, sjela prsty až k jeho rtům. Neodolal a políbil ta jemná bříška. Zachvěla se. Očima se vpíjeli jeden do druhého.

Kdo tehdy vyslal první impuls, není zcela jasné. Pomiňme fakt, že Cellestia patřila mezi tzv. angirské vyšší bytosti, jež se měly vyznačovat cudností, plachostí, decentností, pokorou a mnoha jinými ctnostmi. MĚLY! A většinou také vyznačovaly, ale paní africké savany, jak se Cellestii s oblibou říkalo, byla onou pověstnou výjimkou, která potvrzovala pravidlo. Ve svém nitru byla lidská až moc. Se všemi ryze lidskými chybami, nedokonalostmi a také potřebami.

Skoro to vypadá, že to byla ona, kdo jako první obtočil paži okolo černokněžníkova krku. Přitáhla ho k sobě a dvoje ústa se spojily v jedny. Jejich polibek byl vášnivý, nenasytný, a až necudně dravý. Ty rty už jednou ochutnal. Jenže vzdor Claudiovu zanícenému přesvědčení skutečně jen JEDNOU! City, které k němu Cellestia chovala, neměly s láskou nic společného. Jednalo se o těžko definovatelnou směsici obdivu, úcty, důvěry, přátelství a respektu k velké osobnosti. Jako svého milence si ho však štítonoška představit nedokázala. Problém byl v tom, že současná situace naznačovala Riversovi pravý opak.

Ano! Toužil po ní! V tuto chvíli zcela nezvladatelně. Kdo by si ale myslel, že se nyní nechal pohltit prachsprostým chtíčem, byl by na velkém omylu. Vzpomeňme na Claudiovu úvahu během dramatického rozhovoru na chodbě u kolejní komnaty před záchranou klisny velšského vodního koně.

Takovou netouží mít muži jen na jednu noc, ale po svém boku navždy.

Rivers to cítil naprosto stejně. Ženy po něm prahly a on se jejich výzvám nikdy nebránil. Proč také? Proč si neužívat slastí pozemského bytí, když se mu samy nabízely? Žádné závazky ho netížily. Černomagické kantorky se mohly přetrhnout ve snaze znamenat pro něj něco víc než pouhou trofej. Zbytečně. Vždy galantní, dvorný, ochotný pomoci

a poradit byl čas od času spojován s tou či onou kráskou. Jenže v okamžiku, kdy se po několika měsících její společnosti nabažil, deklasoval jejich vztah na, jak s oblibou říkával, nejpevnější přátelství. Přeloženo do řeči obyčejných smrtelníků: *Běž, odkud jsi přišla, a dej prostor další v řadě.*

Budiž mu ke cti, že poblázněné studentky z etických důvodů bezvýhradně odmítal.

Ovšem nyní svíral v náruči ji. JI! Už dávno se ztratil v hloubce afrických savan, už dlouho byl polapen zářící aurou okolo této výjimečné bytosti. Ano, mocný černokněžník Cellestii miloval. Kdo ví, zdali podvědomě cítil, že beznadějně. Nyní to ale tak rozhodně nevypadalo. Sám by milostný akt nikdy nezačal, na to byl příliš prozíravý a velmi dobře si uvědomoval, že jakékoliv škemrání by ji doslova znechutilo. Jenže během této neskutečné chvíle nabyl dojmu, že první impuls vyslala ona. Všem je nám jasné, že se nemýlil.

A tak následovalo to, co nutně následovat muselo. Jeho ruka stáhla z bělostného ramene lem výstřihu níže na paži a pak pokračovala po šíji až na ňadrům, kde chtivě stiskla lehkou látku i to, co doposud zakrývala. Široce rozevřená dlaň jeho druhé ruky uprostřed štítonoščiných zad ji silně tlačila k jeho tělu, které se nyní horečně chvělo v předtuše blízkého fyzického splynutí. Skoro se zdálo, že si toho Cellestia v zápalu polibkového „boje" ani nevšimla.

V okamžiku, kdy přitiskl rty k jejímu krku, se silně zachvěla i ona. Nic povzbudivějšího si představit nedokázal. Jenže to byl omyl. Namísto slastného prožitku se totiž Cellestia před okamžikem opět propadla doprostřed vlastní vnitřní vize. Na rozdíl od té u vznášejících stromů, ale nebyla děsivá ani nepříjemná. Anebo se jednalo spíše o vzpomínku? Cítila vášeň, neodbytné rty, pevnou ruku okolo svých ramen, příjemné šimrání pramínků jeho vlasů na obnažených ramenou, hladce oholenou tvář na své líci...

Hladce oholenou tvář? Tak proč se mi teď do tváře zabodávají vousy? Co to u všech všudy dělám?! Je to jen několik dní, kdy mě líbal Claudius a já se teď plazím po … RIVERSOVI?! Ženská, vzpamatuj se!

Prudce se odtáhla, vymanila se z jeho objetí a couvla. Jasná informace, že si černokněžník nemá dnešního večera dělat naděje, byla na světě. Jeho hlavě to došlo hned, ale roztoužené tělo si nějak nechtělo dát říct. Přerývavě dýchal a stále se chvěl. Momentálně se snažil vší silou zkrotit touhu, která ho před okamžikem zcela pohltila, a současně opanovat zklamaný výraz ve své tváři.

Věděl, že dnes se jeho sny nenaplní. Během jediného týdne šlo už o druhou tvrdou porážku, již utrpěl. V záchvatu devastující frustrace se nedokázal opanovat tak rychle, jak by si asi přál, a její následné rozmařilé konstatování: „Zdá se, že máte stále odvahu překračovat hranice," v něm vyvolalo nečekanou explozi.

„Zajisté!" utrhl se na ni. „Na rozdíl od vašeho pana vedoucího, jehož odolnost tolik obdivujete, jsem ve zkoušce očividně neobstál! Žasnu nad skutečností, že někdo tak dokonalý, může být současně nelidsky krutý!"

Výraz v její tváři znatelně ztvrdl, v očích se jí zle zajiskřilo a černokněžník ihned pochopil, že právě hodně přestřelil. Okamžitě zauvažoval, kterak by svou předchozí nevraživou reakci alespoň zmírnil, jenže slova se opět chopila ona: „A já zase žasnu nad tím, jak jste mi ‚decentně' připomněl, že jsem dokonalým obrazem toho, kdo mě stvořil! Nezbývá, než vám poděkovat!"

Zděšeně zalapal po dechu, jelikož mu teprve nyní došla obludnost jeho vlastních slov. DOKONALOST a KRUTOST, synonyma pro vládce ohně, vévodu z Erferuviollsu, zrůdu, která před mnoha lety její nitro dokonale zkazila.

Natáhla si rukáv opět na rameno, nasupeně pohodila hlavou, vypnula se a jako pyšná pávice zamířila ke dveřím. Na černokněžníkovu mysl okamžitě zaútočila neakceptovatelná domněnka, že po tomto incidentu jimi dnes projde naposledy.

„Odpusťte!" zasténal.

Zbytečně. Nejzazší cíp její vlečky už obtáčel zárubně dveří. Vzdor své stoicky klidné povaze se vyřítil za ní. Rychlým krokem právě zdolávala první stupně bazaltového schodiště, kam jinam než dolů k východu z budovy.

„Odpusťte mi má neuvážená slova! Zapomeňte, prosím," zahřímal a nebýt vysokého bronzového zábradlí ve tvaru propletených draků, jež lemovalo horní část schodiště, potřeboval by zřejmě k zachování celistvosti svých údů své havraní perutě.

Absolutně neměla v úmyslu nechat se zastavit, ale přece se to stalo. Když totiž zaslechla jeho hlas, trhla hlavou vzhůru k němu a NĚCO upoutalo její pozornost. Zarazila se uprostřed kroku tak prudce, že se musela chytit zábradlí, aby se kvůli ztrátě stability neskutálela dolů. Na chodbě se rozhostilo stísněné ticho, přerušované pouze černokněžníkovým hlasitým oddechováním. V prvním okamžiku se mu ulevilo, vzápětí si však uvědomil, že Cellestiiny oči nehledí na něho, ale někam napravo od něj. Trhaně se otočil tímtéž směrem a co neviděl?

Doslova nalepená ke zdi se zde krčila paní proděkana Yangová a tvářila se přitom, jako by ji právě pokousal bazilišek.

„Suplicie?" oslovil ji podezíravě.

„A … a … Já … Totiž …," koktala v záplavě rozpaků z nenadálého odhalení. „Jen … jen jsem potřebovala několik podpisů na … na … smlouvy se sponzory."

„Teď večer?" zamračil se a stále si ji prohlížel. Žádné listiny s sebou neměla a Riversovi i Cellestii bylo naprosto jasné, že si vymýšlí. Nepochybovali, že zde stojí už pěkně dlouho a zřejmě ještě před okamžikem poslouchala za dveřmi.

„No … Zítra je schůze vedení, tak jsem si myslela … Ale to počká, zastavím se ráno," snažila se urychleně vykroutit z nepříjemné situace.

„To není nutné, paní proděkanko. Jsem už stejně na odchodu," ozvala se Cellestia, která se mezitím stačila paradoxně vrátit nahoru. Pomalu přistoupila k Riversovi, uchopila ho za ruku a smířlivým tónem pronesla obludnou lež: „Drahý příteli, mrzí mě, že jsem

vás svými neznalostmi ohledně lomících kouzel tolik rozzlobila. Vaše výtky byly zcela na místě. Omlouvám se za svou přecitlivělou reakci. Pokud mi dáte ještě šanci, nastuduji si vaše instrukce do příští lekce mnohem pečlivěji."

Svůj udivený pohled dokázal důvtipný černokněžník změnit velmi rychle.

„To spíše já bych se měl omluvit za svou podrážděnost a netrpělivost. Není-li snad výsadou dobrého učitele shovívavost k neznalostem jeho žáků? Velmi rád vám lomící kouzla ve čtvrtek opět vysvětlím."

„Děkuji. Přijdu," zašeptala a obdařila ho jedním ze svých nejdokonalejších úsměvů. Rivers pozvedl její dlaň k ústům, ona pak popřála oběma hezký večer a s typickým klapotem opustila ostrozubskou pevnost.

Proč ale tak rychle změnila názor? Potměšile zákeřný výraz v obličeji a její myšlenkové pochody nám odpoví.

Tak paní proděkanka žárlí na Riverse a Rivers pro změnu na Claudia. Jak zapeklitá milostná motanice. Kdepak, drahá Suplicie! Pohádat se s objektem tvých tužeb by ti dokonale hrálo do karet! Jenže ne ty, ale já jsem tou, která vždycky vyhrává! Jestli počítáš s tím, že se po mém odmítnutí vrhne do náruče tobě, jsi na velkém omylu! Rivers po mně prahne mnohem víc, než jsem čekala, a tak to musí i zůstat. Dokud Claudius „neroztaje", silnějšího spojence proti tomu ohňovému šílenci nemám.